

πλήξεως ἀνέγνωσε τὸν πλοῦτον ἔκεινον τῆς ποιησεως, δῆτις ὡς διέμενε, μετὰ τοσούτων ἄλλων, γνησία παρὰ τῶν προγόνων κληρονομία. Ἡ δὲ δημοτικὴ ἀνθρογία, ή συλλεγεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Λελέου, περιέχει φράματα δλως ἀνέκδοτα καὶ ιδίως γῆθι καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ τῆς Πελοπονήσου ἀφορῶντα, ὡς τὰ γαμήλια.

Ἡ συλλογὴ περιέχει πολλὰ περιεργα φράματα ἐκ τούτων δέ τινα διεκρίνωμεν τὸ ἐπιγραφόμανον τοῦ Ἀλεξίου Καλογήρου, διπερ ἀνήκει εἰς τὰ ἡρωϊκὰ ἢ κλέφτικα καὶ δύο ἐρωτικὰ πλήρη μελαγχολίας καὶ φαντασίας.

Ἵσον δὲ τὰ δύο τῶν φράματων τούτων
ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ.

Ἐσεῖς πουλιά τῆς Λάκουρας μετέδονια τοῦ Σάλωνου, Καὶ σὺ, πετρίτι δγλήγωρο που πᾶς τῆς καταβόθραις Χαιρέτα μου τὴν κλεστούρα, τὸν Πάνην διεθονιώτη.

Δίχως τὰ παιχνίδια μου καὶ δίχως τὸ ἄρματά μου.

Τὸ προτεταγμένον ἄτμα ἐπλέξαν οἱ ἐλευθερόφρονες νέοι τῆς Πορνασσίδος μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀπὸ τῆς Κρίσης ἥρωος Ἀλεξίου Καλογήρου, τοῦ φίλου τοῦ γλυκέος φωτὸς τῆς ἐλευθερίας. Ἡ δολοφονία αὕτη ἐγένετο τὸ 1802.

Ἄτοφε κρύον ἔκαμε, κρύο καὶ τρεμουντάνα.
Τὰ περιγλάια πήξανε καὶ σέ κάμποι μαραγγίζαν.
Καὶ σεῖς περιβολάκια μου μὲ τὸ πολὺ τὸ ἄνθη,
Μήν ἴδατε τὸν ἀρνητὴ, τὸν φεύστη τῆς ἀγάπης;
"Οταν ἐφίλις λέλεγε γλυκειά ποὺ ν' ἡ ἀγαπή."
Καὶ τώρα μ' ἀποράτησε σὲν καλαμία στὸν κάμπο.
Θεριζούν, πέρνουν τὸν καρπὸ καὶ ἡ καλαμί ἀνεμίσκει.
Βαίνουν φωτὶ στὴν καλαμία γιὰ νὰ μαυρίσῃ ὁ κάμπος.
Μαύρ' εἶναι κ' ἡ καρδούλα μου, μαύρη καὶ ράχη λασμένη.
Βεύλιεμάτι τοῦ καταράθου, ἡ καρδία μου δὲ μ' ὀφίνει..
Ἄπο φηλὰ νὰ γκρεμισθῇ καὶ γεμηλὰ νὰ πέσῃ.
Σαν τὸ γυαλί νὰ βριστῇ, σὰν τὸ κηρί νὰ σβέσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΗΣ ΗΟΙΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ.

Φρονοῦμεν δτι τὸ πρόσωπον εἰς αἱ πάντοτε εἰς ἄρμονιάν με τὰν τάξιν καὶ τὴν καταγωγὴν, ἡν ἔκστος ἀνθρωπος κατέχει εἰς τὴν κοινωνικήν. Πρὸ πεντηκούτα καὶ ἐπέκεινα εἰών, πλεῖσται ἐπαναστάτεις ἐγεννήθησαν ἐν ὅνδμα τῆς θεότητος· ἀλλὰ τὸ ητούρδον, δύναμις ὄλικη, εἰς μάτην ἐπέκεινα, τὰς σφρίρεις του κατά τὸν ἐμποδίων ἀπνα διαχωρίουσι τὰς διαρόρους; τάξεις τῆς κοινωνίας. Αἱ μὲν σφράραι ἐπεσταν ἀδρανεῖς, τὰ δὲ ἐμπόδια ἔμειναν ἀκαταβλητα. Αἱ ἀνθρώπιναι δυνάμειαι δὲν δύνανται νὰ πρεσβάλωσι καὶ νὰ πληγώσωσιν εἰς τὴν καρδίαν τὴν ὄριστοκρατικὴν δύναμιν, ηγίει διὰ τῆς ἀδρανεῖας, καὶ Ισχυρεῖς χαρός της, ἐντυπώντειν ἀσφραγίδα τῆς τάξεως της εἰς τὸ μέτωπον ἐκστου, με χαρακτηριας δρατους τοις πάτιν. Ο λαός δύναται μὲν εἰς ἡμέρα δργῆς νὰ κατασχήῃ τὰς εμβράνας την, εὐγένειας, μεθράνην τὰς πλάκας, τῶν

οἰκοσήμων, νὰ καταργήσῃ τοὺς τίτλους καὶ τὰ ποράσημα, νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὰν ταῖς ἐνδυμα χρωματος ὅμοιοισιδοῦς· ἀλλὰ διὰ νόμου τονδός μυστηριώδους, ἐντελῶς ἀκαταλήπτου εἰς τὴν πρόσθιον τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκαστος θέλει διατηρήσει τὸ πρόσωπον τῆς τάξεως του, η κεφαλὴ θέλει διαρένει ζῶν τι περάσημον κεχαραγμένον ὑπὸ τινας μυστηριώδους χαρός. Τούτο δέ, διότι η πρὸς τὸν πολιτισμὸν ἄγουσσα ὁδὸς εἶναι στενὴ, καὶ ἀδύνατον εἰς θίνος διόλκηρον να εἰσέλθῃ κατὰ μέτωπον. Ἡ πρώτη τάξις τῆς κοινωνίας η ίες ἐπροσχώρητο μέχρις αὐτοῦ, μεγαλοφρόνοις καὶ βατίουσα στερβρέας, μετειβλήθη ἡδη διὰ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς τῆς τελοποιητικῆς; ἐνεργείας τοῦ φωτὸς, ἐνῷ εἰ μετ' αὐτὴν ἀνθρωποι μένουσιν εἰσέτι εἰς τὰ σχότη τῆς ἀγρίας καταστάσεως των. "Ο λαὸς εἰς μάτην ἔσπεισε τὸ βῆμα τὸ διαχωρέον διάστημα τὰς διαφόρους τάξεις ὑπάρχει πάντοτε ἀνυπέρβλητον. Διότι ἔκ τινος φυσιολογικοῦ νόμου, διτις διέπινε πάντα τὰ ζῶντα ἀνομαλία πό τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου, η πρόσθιος μεταδίδεται διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπογονίας. "Οθεν τὰ ἄγρια φυτὰ παράγωσι φυτὰ ἄγρια, τὰ ἄγρια ζῶντα γεννῶσιν ζῶντα ἄγρια, οἱ ἄγριοι γονεῖς ἐπίσης φέρουσιν εἰς τὸν κόσμον τέκνα ἄγρια.

"Ο Μέγας Ἄλβιρτος, ἐν τῇ ὑπερτέρᾳ φιλοσοφίᾳ του, ἐξέρρασεν δως ἔξης τὸν νόμον τοῦτον τῆς φύσεως, τὸν διοίσον ὕψοσιν τις εἰς ὅλους τούς ἐρμητικούς συγγραφεῖ: Οἱ διοίσοις διοίσοις αὐτοῖς περάγουσιν, ήτοι τὰ προσόντα δι' ὅ, η καλλιεργεία σιολίζει τὴν βλάστησιν, οἱ χαρακτηρες τούς διοίσοις η καταστασις τοῦ ὑπηρέτου ἐγχαράτεις εἰς τὸ ζῶον, οἱ τελεότητες δι' ὅν δ πολιτισμός πλευτεῖται τὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι διαδοχικά. "Ο σπόρος καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ περιέχει πράγματα καὶ ἐν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν τῶν ἰδιοτήτων τῶν ἀποκτηθεισῶν διὰ τῆς προσθίου, η τῶν ἀλλοιώσιων, τῶν ἐπειλουσῶν, ὡς ἐκ τῆς παρακμῆς.

"Ἐν ἔθνος λοιπὸν εἶναι δεκτικοὶ τελειοποίησεως, ἀλλ' η τελειοποίησί του γίνεται βαθμηδόν, διὰ τῶν ὑποδειχθέντων ἀνωτέρω μέσων, εἰς ἡναγκαλόμεθα τὰ προσθέτωσιν τὴν πρὸς τὸν πολιτισμὸν ἐνέργειαν, ἐξαπομένην βεβακτάτα ὑπὸ δυνάμειών τινων, αἵτινες περιέχουν δυσιυχῶς ἐν ἐκτιαῖς διλέθρον τι σπέρμα διαφθορᾶς, αἵτινες ὑποχρεοῦν πάντα νοήμονα ὁδηγὸν τοῦ πολιτισμοῦ νὰ τὸ ἐξορίσῃ, ἀροῦ δέσηγε αὐθ.νον στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Αἱ δυνάμεις δὲ αὗταις εἰστον η λεπτὴ τροφὴ, η ἐκθηλύνουσα μουσική, τὰ μέσα τῆς πολυτελείας, οἱ λαμπροί ποιήσεις, αἱ ἀτεμνοὶ εἰκονογραφίαι, ἐν λάγῳ πᾶσι δὲ το παρευτιστεῖς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἰδανικον τὰ δυνάμενον νὰ τὴν ἀπατήσῃ, καταθέλγον τὰς αἰσθήσεις, διὰ τοῦ ἀπατηλοῦ ἀνικαταπιρισμοῦ τῆς εὐτυχίας, ηις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

"Εἰς τὴν ἄγριαν κατάστασιν, οἱ ἀνθρωποι ἔχουσι τὴν ρίνα σιμήν, τοὺς δρυθαλμοὺς ἀνευ ἐκφράστεως, τὸ δέρμα τραχύ, τὸ πρόσωπον συμπεπισμένον, τὰ μελη χονδρεΐδει. Καθότον δὲ δ πολιτισμός εὐργεῖται ἐπ αὐτῶν, η δικαιοητικὴ δύσμας ποιει λεπτοτέρους ἐφραστικωτέρους τοὺς χαρακτηράς των εἰς δρθαλμοὺς

των ζωγονοῦνται, τὸ δέρμα των ἀπαλύεται, ἡ ρίζα των προέχει, τὰ μέλη των γίνονται κομψά, καὶ ἐν λόγῳ ὅλος ὁ ἄνθρωπος καθίσταται λαμπρότερος, ἀστροφερός. 'Ο πολιτισμὸς εἶναι τὸ ὄρος Θαβώρ· εἶναι μὲν δύσκολος ἡ εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἀνάβασις καὶ μεταμόρφωσις, ἀλλ' εἶναι ἔτι δυσκολώτερον νὰ στήσῃ τις ἐκεῖ τὴν σκηνὴν, καὶ νὰ μείνῃ ἀπρόσβλητος ὑπὸ τῶν καταιγίδων τῶν παθῶν καὶ τῆς θυελώδους παραφορᾶς τῆς ἥλικίας.

'Αναγνωρίσαμεν ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ὕπαρξιν τριῶν δυνάμεων ἀγνώστων, αἵνιας διαπλάνουσι τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ μὲν εἶναι ἡ νοητικὴ δύναμις διευθύνουσα τὸ παραγωγικὸν δρεστὸν τῆς ζωῆς διὰ τῆς ἴδεας· ἡ δὲ δύναμις ἡτοις τὸ διευθύνει διὰ τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἡ τρίτη, ἡ διευθύνουσα αὐτὸν διὰ τῆς ἐνέργειας καὶ τῆς κινήσεως.

Πρὸς τούτοις ὑπεδείξαμεν ὅτι τὸ δρεστὸν τοῦτο ἀνέπτυσε πάντα τὰ μέρη ἐπὶ τὰ δοπεῖα ἐφέρετο. 'Οθεν, διαν ἐν ἐπάγγελμα ἡ μία κοινωνικὴ τάξις κινῶσι τὰς δυνάμεις ταύτας καὶ ἐντυπώνωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς διεύθυνσιν συνήθη, προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι τὸ δρεστὸν ἀκολουθοῦν, εἰς δὲ τὰ ἄτομα τῆς αὐτῆς τάξιος ἡ τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος, διεύθυνσιν δρμοιοειδῆ, ἀναπτύσσει πάντα; εἰς ἔκαστον αὐτῶν τὰ αὐτὰ μέρη, καὶ ἐντεῦθεν δημιουργεῖ δρμοίτητας μεταξὺ των καὶ ἐπιθέτει εἰς ἔκαστον ἐπαγγελματιδίαισιέραν σφργίδα, συγχωροῦσαν ὡστε τοῦ προσώπου καὶ τοῦ βαθίσματος ἐφημέριόν τινα χωρίκην ἀπὸ ἀξεματικὸν ἵππικον. 'Ἄξιονταν τοὺς οὐσιωδεστέρους φυσικοὺς χαρακτῆρας ἐπαγγελμάτων τινῶν. 'Η γυνὴ τοῦ κριεπώλου γνωρίζεται ἀπὸ τὸ ἀνθρόδον τῶν χρωμάτων τῆς, τὰ δοπεῖα δασείζεται παρὰ τοῦ ἀδιακόπως ὑπὸ τὴν θέαν τῆς ἐκτεινόμενου χρέατος. 'Η ῥάπτρια φέρει εἰς τὰς κινήσεις της, τὴν φιλάρετον κομψότητα τὴν δοπείαν δίδει εἰς τὴν μαντίλιαν, ἢ τὴν χορίσταν ἐλαφρότητα τοῦ καπελίνου τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσει ὑπὸ τὰ ἐπιτήδεια καὶ ἔδινα δάκτυλά της, αἱ πωλήτριαι τοῦ τείου ἔχουσι τὴν ἔντα ἀνορθωμένην καὶ τὸ δύμα μηκυνόμενον πρὸς τοὺς κροτάφους, ὡς αἱ γυναῖκες τῶν Σινῶν, αἱ δὲ ξενοδόχοις αἴτιες διέρχονται τὴν ζωήν των καθήμεναι πρὸ τῆς τραπέζης των, λαμβάνουσι μέχρι τέλους τὸ στρογγύλον αὐτῆς.

'Υπάρχει ἀναλογία τις μεταξὺ τῆς καλίξ τολλῶν οἰνοπωλῶν καὶ ἐνὸς πίθου, οἱ παντοπωλεῖς περιστῶσι γενεκῶς τύπον τινά παράξενον καὶ γελοῖον, εἴδος συνθέτεως τῶν βωκαλίων καὶ ἄλλων προέόντων τὰ δοπεῖα πωλοῦσιν.

Εἰς αἷς θεούσαν τινα τὸ ἔξτρεκμένον δύμα γνωρίζεις αὐχόλω; τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα καὶ ἀξιώματα, ἀπενα ἔξτρεκτον ἔκαστος τῶν παρευρισκομένων εἰς τὴν κοινωνίαν, μὲν δὲν τὸ μέλαν ἱμάτιον, διπει πλαὶ ἡ στολὴ τῶν ἀνωτέρων τάξεων, στολὴ ἀπαλίστιος, ητοις ἐν μέσω αὐτῶν τῶν ἑστῶν καὶ τῶν γελώτων, ἀναγγέλλει διτὶ ἡ νεωτέρα κοινωνία φέρει τὸ πάγθος. 'Ο δξωματικὸς γνωρίζεται ἀπὸ τὴν δύσ-

καμπτιον καὶ δρθῆν στάσιν του, ἀπὸ τοὺς μύττεχάς του καὶ τὸ ἀπαλίς πρόσωπόν του, δηλοῦν, διτὶ συνείθισε νὰ θεωρῇ τὸν θάνατον μετὰ γενναίας ἀταράξιας. 'Ο δικαστής ἔχει τὸ ἀξιωματικὸν ὑρεῖ του· ὁ καθηγητὴς τὸ διδάχτορικόν του· ὁ δικηγόρος τὸ δικανικότερος, ὁ δὲ ἰατρὸς τὴν πένθιμαυ σοφαρότητας του. 'Αλλοτε ἡ δόξα τῆς εὐγενείας ἐρεῖκει τὴν προσοχὴν πάντων, ἀλλὰ σήμερον ἐφελκύεις ἡ σιανοτυχὴ ὑπεροχή.

Διὰ τοῦτο εἰ δρθαλμοὶ διλων ἀλέπουσι μετὰ πιριεργίες τὰς εὑρίσκεις κεφαλάρις τῶν συγγραφέων καὶ τῶν σοφῶν, τῶν ποιητῶν, καὶ τῶν καλλιτεγνῶν, πεπλασμένας οὕτως εἰπίτιν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ κόσμου. Θαυμάζουσι τοὺς φιλοσόφους, ὡς ἡ ἴδεα ἀνύψωσε τὸ μέτωπόν των πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὡς τὸ ἄπειρον καὶ βαθὺ βλέμμα διαπεῖστο τὸ κενὸν κοινάνται πέραν τῶν δρίων τοῦ κόσμου καὶ τῶν αἰώνων, ἀναγνιώσκει εἰς τὴν αἰώνιοτητα τὸ βρύλιον τῆς εἰμαρμένης μας· ἐπειτα τὰς ποιητὰς ἐκείνους οἵπους ἔχουσι διηνεκῶς φλέγον εἰς τὴν κεφαλήν των τὸ θεῖον πῦ, τῆς ἐμπνεύσεως, ηνις λάμπει εἰς τοὺς δρθαλμούς; των καὶ θέτει τὸ χρίσμα εἰς τὸ μέτωπον τῶν οὐρανῶν αὐτῶν βασιλέων τῆς δικαιοίας τῶν επιτῶν τούτων ιερέων τῆς ἀνθρωπίνης ἴδεας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ο ΘΗΡΙΟΜΑΧΟΣ ΚΑΡΤΕΡ

Εἰς τὸν Ὁ. Ιητυπακόν κίρκον του.

— 5 —

"Οτοι τῶν ἐρατμίων ἀναγνωστριῶν τῆς φίλης των Εὐτέρης ἀνέγνωσαν τὸν Περιπλανήμερον Ἰονδαῖον, τὸ ἀποκύματα ἐκεῖνο τῆς εὐαισθήσιον καὶ εὐγενοῦς φυχῆς καὶ τῆς ζωῆς; φαντασίας τοῦ Εὐγενείου Σύρ, ἐνθυμαμνίαις βεβαίως τὴν ἀνδρείαν τοῦ Μορέκ τοῦ περιφήμου θηριομάχου. Τὸν ἐνθυμοῦντας βεβαίως οὐχὶ διότι ἡ φρντασία των καὶ ἡ ψυχὴ δύναται νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς τὰς θυμιώδεις ἐκείνας καὶ καταπληκτικὰς σκηνὰς, οὐχὶ διότι οἱ ἄγριαι καὶ ἀποτρόπαιοι τῶν θηρίων ἐκείνων φωναὶ δύνανται νὰ ταῖς προξενήσωσι· νι εὐάρεστον εἰς τὰς ἀκοάς των οὐχὶ... ἀλλὰ διότι ἐνθυμοῦνται μετ' αὐτῶν τὸν ὄρατον ἐκεῖνον καὶ ἀνδρείστατον Δζάλμαν, ἵνα Ἰνδὸν πρόγκιπα μὲ τὴν κίδαρην εἰς τὴν κεφαλήν καὶ τὸν ἀκινάκιν εἰς τὸν χεῖρα, νὰ πηδῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀμφιθιάτρου, εὐτινας εἰς ἀπειρον θεταὶ τρέμευσι καὶ ὑπὸ τὸ βλέμμα μόνου εἰς τὴν φωνὴν τῶν θηρίων. Νὰ πηδῇσῃ γυμνὸς σχεδὸν εἰς τὸν περίσσολον καὶ νὰ φονέυῃ τὸν τρομερὸν θάρατον χόρην τῆς ζωῆς...! τίνος νομίζετε; μῆτρας ἀνθροδεσμῆς πετύθηση; ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς ὥρατος Ἀδριανῆς.

Νομίζετε διτὶ τὰ ὥραια τοῦτα τοῦ Εὐγενείου εἰκονισμάτα εἰνα: ἀποκύματα ζωῆς φαντασίας; ὅχι! ἔχουσιν ἀρχὴν ἀληθῆ... διότι τὰ παιτεῖ δύναται νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν μεγαληνή ἵκινη χώραν της διανοίας